

emiatt a tisztviselők önmaguk sem tudhatják, hogy munkájuk eredménye hogyan méltánylődik. Megállapítom azt, hogy a székesfővárosnál a legkevésbé veszélyes a titkos minősítés kérdése, mert különösen a polgármester úr helyezkedett arra az álláspontra, hogy ha bárki hozzáfordul, megmondja neki, hogy milyen minősítést adtak róla.

Én azonban a titkos minősítést abszolúte helytelen, elavult és a tisztviselők nevelése szempontjából rossz intézkedésnek tartom. Szerény véleményem szerint a főnöknek kötelessége a tisztviselőnek a szemébe megmondani, hogy nincsen vele megelégedve, akkor tudni fogja az a tisztviselő, hogy neki milyen tekintetben kell a magatartásán változtatni. Abból kell kiindulni, hogy a tisztviselők legnagyobb része jószándékú, becsületes ember, aki jól akarja a képességeit a köz érdekében felhasználni, ezt a jószándékot azonban nem tudja valóra váltani akkor, ha a főnöke nem mondja meg hibáit. Ez az államnál különösképen dívik, ott igen sokszor előfordul az, hogy a főnök a legnagyobb elismeréssel van a tisztviselő iránt, dicséri, sőt magántársaságokban is együtt van vele, a végén pedig kiderül, hogy a legrosszabb minősítést adta róla. Ezért akarok hangot adni ennek nemcsak a főváros, hanem az állam szempontjából is és kérem a mélyen tisztelt közigazgatási bizottságot, méltóztassék megkereséssel fordulni a kormányzathoz, hogy a tisztviselői szolgálati pragmatikát és ezzel kapcsolatban a titkos minősítés ügyét is rendezze.

A másik, amire a közigazgatási bizottság útján szeretném felhívni a kultuskormány figyelmét: a Himnusz éneklésének módja. Mai ülésünkön más szempontból szerepelt már a magyar Himnusz, én azonban nem ilyen szempontból kívánok foglalkozni vele. Merem állítani, hogy ami a Himnusz éneklése tekintetében tapasztalható, — feltételezve természetesen a legtisztább hazafias érzelmet — az szinte botrányosnak mondható. A magyar Himnusz dolga úgy áll, hogy nincsen rendelkezés arra vonatkozóan, hogy Erkelnek a kóttáját hogyan kell énekelni. Ha szakértőket méltóztatik meghallgatni, úgy minden karmester jogot érez ahhoz, hogy Erkel kóttáját megváltoztassa, beleírjon, beleénekeltesen és így tovább. Ebben a tekintetben kétségtelenül nagy hibák vannak, de ezekkel most nem akarok részletesen foglalkozni, mert ez a szakemberek dolga.

Amit azonban szóvá akarok tenni és amit mindnyájan tapasztalhatunk is, az a következő. Ha ünnepélyek alkalmával valamilyen tömeg éneklő a Himnuszt, mindig a legnagyobb bizonytalanság áll fenn abban a tekintetben, vajjon kell-e ismételni a Himnuszt vagy nem és ha kell, honnan kell: vajjon a »Balsors, akit régen tép...« szavaktól-e vagy pedig a »M megbűnhődte már e nép...« szavaktól. A rádió hivatalosan a »M megbűnhődte már e nép...« szavaktól, az iskolákban pedig a »Balsors, akit régen tép...« szavaktól ismételnék. Méltóztassék csak megfigyelni, ha nagy tömeg éneklő a Himnuszt, akkor mindig bizonytalanság van és akadozás, mert sohasem tudja, hogy egyáltalában kell-e ismételni és ha igen, honnan kell. A Himnusz a mi nemzeti imádságunk, amely érzelmi és zenei szempontból egyaránt a legszebb alkotások közé tartozik, épen azért nemzeti imádságunk éneklése körül nem szabad ilyen helyzetet teremteni.

Nagy László: Mélyen tisztelt Közigazgatási Bizottság! (Halljuk! Halljuk!) A polgármester úr jelenti, hogy megtörténtek a tömeges kinevezések. Efelett nem akarok megjegyzés nélkül átsiklani. Úgy hiszem, a közigazgatási bizottságnak minden egyes tagja a legnagyobb elismeréssel adózik a polgármester úrnak a kinevezések sikeréért. Természetesen kinevezéseket úgy keresztülvinni, hogy mindenki száz százalékosan meg legyen elégedve, nem lehet. Ellenben a polgármester úr emberileg megtette mindazt, amit meg lehetett tenni. Hogy a kinevezés kitűnően sikerült, annak oka személyében rejlik. A polgármester úr ugyanis hosszú szolgálata folytán ismeri a közigazgatásban szolgálatot teljesítők nagyrészét. (Úgy van! Úgy van!) Sajnos, még mindig nincs a tisztviselőkarnak szolgálati pragmatikája, a minősítés még mindig titkos és

Nagyon jól tudom, hogy évek hosszú sora óta folyik a tanácskozás a szakkörökben a kultuszminisztérium iniciatívájára, hogy ezt a dolgot rendezzék. Azt is tudom, hogy végre megállapodtak a szakértők ebben a kérdésben. Épen ezért kérem a tisztelt közigazgatási bizottságot, méltóztassék a kultuszkormányt megkeresni, hogy a Himnusz éneklése tekintetében országos érvényű rendeletet adjon ki. Egyébként a polgármester úr jelentését tudomásul veszem.